

BENİM HİKAYEM

Herkesin hayalleri, bu hayattan bir beklentisi var değil mi? Benim hayalim, daha doğrusu gerçekleşmesini istediğim en büyük dileklerimden biri Kore'ye gitmekti. Geçen yaz kendime artık zamanının geldiğini söyleyerek Kore'ye uçak biletimi aldım. Bu yalnızca dileklerimin gerçek olması demek değildi benim için, aynı zamanda kendime meydan okuyordum çünkü bu geziye tamamen yalnız gitmeye karar vermiştim. Ne bir arkadaşım vardı Kore'de olan ne de tanıdığım biri. Gitmeden önce içimde bazı kuşklar, beni rahatsız eden bazı düşünceler vardı orada yalnız olacağım için. Ancak bunların oldukça yersiz olduğunu henüz Kore'ye varmadan fark ettim.

Kore uçağına biner binmez yanımda oturan kızlarla tanışıp arkadaş oldum. Kore'ye vardığımızda bana çok yardımcı oldular. Hatta ilk akşam yemeğimi onlarla birlikte yedim. Kalacağım hosteli bulmamda bana

yardımcı oldular, birlikte çok eğlendik. Hostelde çalışanlardan biri Türkiye hakkında fazlasıyla bilgiliydi ve Türkçe öğrenmeye çalışıyordu. Hostel adımlarımı attığım anda sıcak karşılamasıyla beni mutlu eden bu insanı tanıdığım için gerçekten çok mutluyum. Beni hem çok şaşırttı, hem de çok mutlu etti. Koreliler gerçekten sıcak kanlı

ve çok yardımsever bir millet. Eğer biraz Koreceniz varsa çok kolay bir şekilde yakınlaşabilir, yardımlarını esirgemediklerini görebilirsiniz. Yirmi beş günümü geçirdiğim bu ülkede, sadece turist olarak dolaşmadım, aynı zamanda birçok arkadaş edindim ve hepsiyle çok eğlenceli zamanlar geçirdim.

Seoul, Busan, Gyeongju, Jeju adası... Her biri benim için apayrı bir deneyimdi. Seoul.... Nerden başlasam, yaşadıklarımın hangi birini yazsam bilemiyorum. Benim için yeri çok ayrı. Gitmeden önce seveceğimi düşünüyordum zaten, ancak bu kadar çok seveceğim aklıma gelmezdi. Tarihin ve modernliğin iç içe olduğu bir şehir, bir bakıyorsun bir tarafında saraylar diğer tarafında gökdelenler var. Beni en çok etkileye şeylerden biri bu oldu herhalde.

Gyeongbokgung'a gittiğimde sarayın bahçesinden görünen gökdelenler, aralarındaki bu uyumsuz harmoni, birleştiklerinde garip bir şekilde göze batmayışları beni çok şaşırttı. Yalnızca bu da değil, Hanok evleri de beni şaşırttı. O evlerde yaşayan insanlar varmış. Aslında oldukça sakin görünen bir bölge ancak turistik olduğundan oldukça kalabalık. Keşke ben de o evlerden birinde yaşayabilsem...

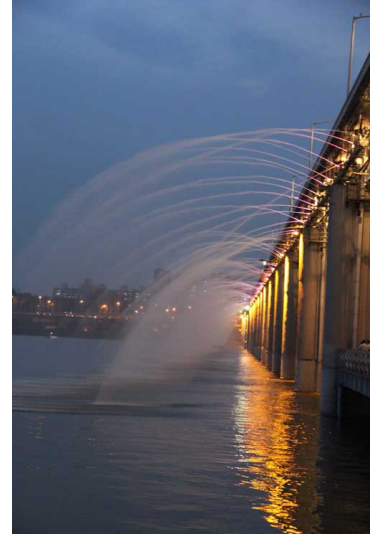
Myeongdong'daki yemeye doyamadığım o leziz sokak yemekleri, Namsan Kulesi'ndeki aşk teması, çiftlerin oturması için yapılmış banklar, Hongdae'de her akşam mutlaka en az iki grubun ya da solo şarkıcının

sokak performansı sergilemeleri, akşamın gündüzden bile kalabalık oluşu,

sadece onlar da değil, ünlüler de etkinlik yapıyor. Bir gün oradan geçerken Junieli gördüm! Han Nehri'nde güneşin batışı, o müthiş manzara... Busan'da balık pazarına gidip hiç görmediğim, varlığını bilmediğim deniz ürünleriyle tanıştım, Heunde plajında Koreli gençlerin yaptığı gibi arkadaşlarımla havaifişek

patlattım, en işlek caddesindeki sokak performanslarını izledim, sokak yemeklerini tattım hatta sıralanmış falcılara bile uğradım. Gyeongju'da tarihi yeniden yaşadım, gördüklerim karşısında büyülendim. Jeju adasının neden bu kadar sevildiğini fark ettim. Jeju gerçekten ama gerçekten cennet gibi bir yer. Doğal güzellikleriyle insanın başını döndürüyor, mavinin ve yeşilin buluşmasıyla mest oluyorsunuz. Ve ister istemez burada yaşayan yaşlanmaz diye düşünüyorsunuz çünkü insana huzur veriyor. Çok özlediğim, yeniden kavuşmayı beklediğim anılar.. Umarım gelecekte çok daha iyilerini yaşarım...

Merve Ün***